

Приказната страна за малките

Единъ отдѣлъ отъ свѣтовната изложба въ Чикаго

Свѣтовната изложба! Чухте ли за нея? Тя се откривъ Чикаго, трая седем месеци и се закри насокро. Презъ тази приказна изложба сѫ минали повече отъ 22 милиона хора, за да я видятъ. Между тѣхъ сѫ били и милиони деца. Да, зашото, ако за голѣмитъ имаше какво да научатъ, за малките бѣше построенъ „Вълшебниятъ островъ“, създаденъ да даде истинска наслада отъ веселби, игри, забавления за децата.

Смѣшни кукли, детски театри специални говорители, езеро за игра, математически пъзелни и най-после моделъ на единъ чифликъ съ говоряща крава—весично това е било само за децата.

Цѣлата изложба е построена на 20,000 кв. метра на изкуствения „Северенъ островъ“. Въ този „Вълшебниятъ островъ“, се отивало по три начина: по суходъл, вода и въздухъ. Шарени автобуси довеждали гостите предъ вратите на изложбата. По вода се отивало съ моторни лодки и италиански гондоли, които стоятъ на разположение на публиката. А третиятъ путь е въздушниятъ. Този путь сигурно и на въстъ най-много харесва. Той е „небесна люлка“. Изкачвате се право съ асансьоръ върху една кула отъ 200 м. височина. Тамъ се качвате въ вагонетки, които пълзятъ по жици. Но това сѫ истински „вагони ракети“, които сѫ издигнати 61 м. надъ земята. Тия вагони приличатъ не само на ракети, но отъ тѣхния заденъ край излиза димъ въ най-разноцвѣтни бои и оставя чудни облаци. Така се пътува 600 м., следъ което дохождате пакъ въ голѣмо асансьоръ, който ви спушта отъ друга кула на самия „Островъ на чудесата“.

Великански играчки

Веднага при входа се намира една голѣма изненада. Единъ огроменъ змей, който е дълъгъ 18 метра, ви става. Той е чудно напаренъ и освѣтленъ. Привлича много посетители. Малко по нататъкъ се намира кѣщата на играчките. Тамъ има толкова много нѣща, че и самъ Свети Никола и Дѣдо Мразъ не биха могли да измислятъ и донесатъ толкова интересни играчки. Край тази кѣща има една „малка“ червена количка. Тя е 4 и половина метра висока и 10 и половина дълъга. Колелата ѝ въ диаметъръ сѫ три метра. На нея седи единъ голѣмо „дете“ високо 12 метра. То е привлекло съ едното си колѣно върху колата, а съ другото се готви да скочи. Колата се намира въ покрито съ стъкло помещение, презъ което се вижда какъ се прави такава кола, разбира се, само въ малки размѣри. Цѣлата работилница е подъ тая кола.

Веднага до тая кола се намира една необикновена „кѣща отъ топки“. Прозорците сѫ отъ двойни стъклена. Вътре пространството е изпълнено съ живи шарени топки. Гова дава необикновенъ изгледъ на кѣщата. Отъ другата страна на „змея“ се намира

детски ресторантъ, кѫдето всѣко дено се намира за ядене това, което сбича. Докато децата се хранятъ, палачовци вършатъ разни лудории и децата прекарватъ чудно весели минути.

При входа на острова стои фигура отъ 6 м. височина: съ жирафи, слонове, стари гигански животни. Следъ това следва групата на малките фигури, която



Едно отъ старите животни въ изложбата

представлява сцена отъ разни приказки и басни. Дори и известната „Червена шапчица“ е тукъ. Тѣзи фигури се намиратъ въ специална обстановка и изглеждатъ като живи.

Вълшебниятъ хълмъ

Чудо наль чудесата, на този островъ, е вълшебниятъ хълмъ. Той е заобиколенъ съ вода, а на върха му е построенъ замъкъ. По водата плаватъ паранджети съ колела и тѣхните педали се каратъ отъ самите гости. Водата е дълбока 70 см., така што съ „мореплавателите“ не може да се случи никакво нещастие. На този хълмъ може да се иде и презъ единъ мостъ. Той е за ония, които се боятъ отъ водата. Когато се стигне до замъка, слизи се пълзинникъ въ вътрешността на хълма. Тамъ има най-необикновена растителност, която е освѣтлена съ магическа свѣтлина, излизаша между стени. Отъ зидовете се спушкатъ водопади, които се преливатъ въ милиарди брилянти капчици.

Желѣзница за разходка

На тази голѣма изложба има и желѣзница за разходка. Въ всѣки вагонъ се побиратъ по 80 души. Едно място има до машиниста, за най-щастливия гость. За тая желѣзница сѫществуватъ истински станции, мостове и сигнали.

Има и театъръ за деца, въ който играятъ сѫщо деца вмѣсто голѣмите артисти. Не липсватъ и сладкарници, въ които се дава всевъзможно ледено.

Близо до театъра се намира голѣма кула, въ която има чудни, голѣми палми.

сто въ тревата.

Какъ животните спятъ, сѫщо е изследвано отъ нѣкои учени. До сега се мислѣше, че орангутанъ спи седнали като шимпанзе и другите маймуни. Орангутанът е единствено отъ животните, което спи на гръб си. По-малки маймуни спятъ върху клонетъ, съ впити пръсти въ тѣхъ, за да не паднатъ.

Жирафите съ своите дълги шин спятъ като ги извиватъ надъ гръб си. Рогоносните животни, както Елена, спятъ съ глави въ нормално положение, като че ли сѫ будни. Конете спятъ често прави и има много отъ тѣхъ, които не лѣгатъ никакъ презъ нощта. Животните съ кѣщи, здрави крака, като свинетъ, носорозъ и хипопотамъ, спятъ на една страна, защото не могатъ да си свиватъ краката.

Мечките нѣматъ определенъ начинъ за спане. Тѣ могатъ да спятъ въ най-различни пози. Ленивецъ спи обвесенъ съ глава надолу, хванатъ съ четири крака на нѣкой клонъ, а мравоядът покрива тѣлото си съ рунтава опашка така, че отъ него се вижда само петитъ. Австралийскиятъ прилепъ спи обвесенъ на една кука, като разперва крилата си като шатра. Така се пази отъ свѣтлината и водата, която капе отъ пещерите.

Какъ спятъ животните

Зашо кучетата се завъртватъ наколо, по нѣколко пъти, преди да си легнатъ да спятъ? Единъ ученъ казва, че това е вѣроятно навикъ отъ онова време, когато кучетата сѫ били диви животни. Тогава тѣ се въртѣли на съната, за да намърятъ по-удобно мя-



ЗАДАЧА отъ бай Станю Познавача

— Момчета — посрещна ни бай Станю още въ пруста. — Днесъшъ видите у дома нѣщо, каквото не сте виждали други пъти, — гледайте да не се уплашите! Нарочно излѣзохъ да ви предупредя!

Ние съ Татунчо доста се озадачихме. Каква ли изненада ни е приготвилъ този путь бай Станю?

— Ще ви покажа днесъ една индийска ясновидка! — обяви той.

— Ясновидка ли? Още по-добре!

— Извикахъ азъ.

— О, ние жадуваме да видимъ нейните чудеса! — каза Татунчо.

— И още какви! — рече бай Станю и ни въведе въ стаята.

Тамъ наистина видѣхме една нисичка и ужасно мършава жена, седнала на единъ столь съ завързани очи, увита въ нѣщо като турско фередже.

— Тъкмо заради въстъ съмъ я захържалъ, — каза бай Станю, — и виена време дойдохте — сега започваме сеансъ съ ясновидство и четене на мислите.

И наистина ясновидката започна да прави чудеса.

Каквите предмети подавахме на бай Станю, — тя безпогрѣшно познаваше, безъ да гледа. Тя позна когато бай Станю извади молива отъ джеба си, и едно копче отъ джеба на Татунча. Не щешъ ли, въ джеба на Татунча се намѣри случайно едно нѣщо, което никой не можеше да предполага: едно мъртво врабче, което Татунчо убиль съ ластика си и го заврѣлъ въ джеба си. Шомъ бай Станю извади врабчето и ясновидката следъ една минута извика: „убито врабче!“ Това ме много зауди. А така сѫшо и другите й чудеса: познаващите имена, рождени дни и др. т.

Сеансътъ продължи доста. Най-сетне бай Станю започна да се смѣе и се обръща къмъ насъ:

— Е, момчета, какъ ви се вижда всичко туй? Интересно, нали? Сега азъ ще ви открия една голѣма тайна. Тази мома тукъ съвсемъ не е индийска ясновидка, ами е моята племеница Еленка. Нарочно рекохъ да направимъ съ нея нѣколко фокуси зарадъ въстъ. Защото това бѣха все фокуси. Разбрате ли? Азъ ще ви прочета една кратка лекция за развитъ читания на мисли и ясновидство и вие ще видите, че всѣкъ отъ въстъ може да ги прави.

Никакво четене на мисли изобщо нѣма. Има за тѣзи фокуси условенъ езикъ, съ който онзи, който работи съ „ясновидката“ — въ случаи азъ — ѝ казва, тайно отъ зрителите, каквото ти трѣба ужъ да познае. Предметите, които могатъ да се намѣрятъ въ джебовете на посетителите при такива случаи сѫ приблизителни едини и сѫщи и за тѣхъ се изработва единъ условенъ речникъ. Напримеръ; портретъ — говорете, портфейлъ — бѣзо, кърничка — помислете, кисия — веднага, моне-

та — моля ви се, сребърна монета — отъ каквъ металъ, медна монета — металъ каквъ е, писалка — заповѣдайте картина — внимателно, билетъ — помислете, часовникъ — много ви се моля, моливъ — отговорете, огледало — не бѣрзайте и т. н.

По такъвъ начинъ, ако ми дадатъ монета, азъ казвамъ на ясновидката: „Господице,кажете какво е това, моля ви се.“ Ясновидката отговаря: „монета“. Ако е сребърна, азъ питамъ: отъ каквъ металъ? И ясновидката вѣче знае, че монетата е сребърна.

Но както видѣхъ, има случаи когато ясновидката трѣба да познае предмети, които рѣдко се случватъ, като напримѣръ убитото врабче на Татунча. За такива случаи ние имаме условна азбука, въ която всѣка дума означава определена буква. Ето тази азбука: а — хайде, б — сребро, в — вѣро, г — говорете, д — дайте отговоръ, е — не мислете, ж — живо, з — мислете, и — ясно, к — високо, л — моля ви, м — веднага, н — тозачъ, о — не се бавете, п — по-скоро, р — напрегнете се, с — по-живо, т — стреснете се, у — побѣрзайте, ф — безпогрѣшно, х — внимателно, ц — смѣло, ч — по-смѣло, ю — публиката чака, я — погрижете се.

По такъвъ начинъ, когато стана нужда да кажа на моята ясновидка — „убито врабче“, азъ най-напредъ съдумихъ „Какво е това?“ — ѝ дадохъ да разбере, че ще й предавамъ съ азбука, която тя отъ три дни изучава и следъ туй ѝ продиктува всички букви: „Побѣрзайте! Скоро! Ясно! Стреснете се! Не се бавете! Вѣро! Напрегнете се! Хайде! Скоро! По-смѣло! Не мислете!“

Драмата съ Татунча много се зарадва на тази дяволия, която се заканила да направимъ на игра между децата, и благодарихме на бай Станю.

— Много интересно бѣше туй, бай Станю, — каза азъ. — Но то не е за задача, или?

— А, не е, разбира се! Колкото за задача, ще ви кажа нѣщо друго, пакъ отъ живота. Имахъ тука отъ нашата махла, единъ познатъ. Само че пакъ за завещание е въпросътъ, както минали путь.

— Нишо, нищо, бай Станю, стига да е интересно.

— Доста интересно. Той бѣше богатъ човѣкъ, оженен си съ Елена, но си нѣтъ му, за нещастие, нѣмаше деца. Бащата умрѣ съ отворени очи за внуче. Когато отвориха завещанието му, на мѣриха, че вждре пише: нареджамъ, що ако на сина ми се роди мѫжко дете — чакъ тогава да се продаде моята вила въ Варна и отъ стойността ѝ дветъ трети да се внесатъ въ банката на името на детето, а само една трета да вземе бащата. Ако пѣкъ се роди момиче, само една трета да се внесе на негово име, а две трети да вземе бащата му. Не щешъ ли, насокро следъ това, на сина му се родиха близнаката — момче и момиче. Викаха ме и мене тогава да ми искатъ съвѣтъ и успѣхме да решимъ въпроса най-правилно. Питаха се: какъ сме го разрешили? Задайте го на малките пътешественици да видимъ какъ ще го разрешатъ тъ.

Вести

— Едно голѣмо събитие е отиващето на нашата царска семейство и министъръ председателя въ Бѣлградъ — столицата на нашата съседка Югославия. Нашиятъ цар и царицата сѫ гости на югославския владѣтели — кралъ Александъръ и кралица Мария.

Както презъ пътуването, така и въ Бѣлградъ живо участие при посрѣдането сѫ взели и много деца. Вестникъ „Утро“ отбелязва следния случай.

Едно дете, съвѣршено примрѣзано, плаче отъ студъ. На забележката на стражаря да се прибере въ кѣщи, то отговорило:

— Не ми е студено, защото искамъ да видя българския царъ.

— На 11 декември се навършиха точно 55 години откакъ Бѣлиятъ генералъ — Скобелевъ влѣзе начело на руските войски въ гр. Плевенъ и развѣ знамето на свободата. По този случай на „Площада на свободата“ въ Плевенъ е имало парадъ, а вечерта вечеришка въ полза на безплатните кухии за децата.

Линия до Розовата долина

Откриването на новата линия Пловдивъ — Карлово се извѣрши много тържествено. Лентата е прерѣзана отъ Царя, който сѫщо е караль, като машинистъ първия влакъ. Заедно съ него е била и Царицата